

delsen af legemlig Straf kan have, og ogsaa som et faktisk Bevis mod det, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds gjorde gældende om, at de Forbrydelser, der var Tale om at anvende Legemsstraf for i England, vare Forbrydelser af en hel anden Natur end de, som her tænkes paa. Nej, Forholdet er det, at i England kan Legemsstraf anvendes for Forbrydelser netop af denne Natur, men tillige for en Del andre Forbrydelser. Den kan anvendes for Røveri ledsaget af Vold, selv om den anvendte Vold ikke er af den Beskaffenhed, som omhandles her i dette Lovforslag. Og maa jeg i denne Forbindelse maaske sige, at jeg mener rigtignok i Modsætning til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds, at dette Lovforslag gælder ikke alene i de Tilfælde, hvor Voldsmændene har indskrænket sig til at udøve Vold, men ogsaa, hvor han har udøvet Volden i Forbindelse med en anden Forbrydelse, hvad enten dette er Voldtægt, Røveri eller noget andet. Det vilde da ogsaa være ganske urimeligt, om den, der overfaldt en sagesløs Person blot for at banke ham, skulde straffes med Legemsstraf, medens den, der overfaldt en ganske sagesløs Person med den Hensigt at plyndre ham, og tilføjede ham den Skade, som omtales i § 2, skulde slippe fri derfor. Jeg har altsaa stedse forstaaet Udtrykket „Voldshandlinger“ i § 2 som omhandlende al Vold, hvad enten den staar i Forbindelse med andre Forbrydelser eller ej.

Der er noget, som det forekommer mig ikke har kunnet undgaa at vække en vis Undren, og det er, at saa mange eller næsten alle de, der ere Modstandere af Legemsstraffen i dette Lovforslags § 2, vedkende sig, at i Strafanstalterne og Tvangsarbejdsanstalterne vil den være fuldkommen paa sin Plads. Det ærede 2det kongevalgte Medlem anførte, at Legemsstraffen i andre Tilfælde ikke vil komme hurtig nok. Det er en Indvending, der kan gøres mod al Straf. Selvfølgelig vilde al Straf have en ganske anden Virkning, hvis den straks idømtes og eksekveredes. Hvis den, der begik en eller anden Forbrydelse, der blev opdaget i Dag, allerede i Morgen kunde sendes til Horsens Tugthus, vilde det selvfølgelig virke ganske anderledes baade paa ham og ligesindede, end naar der gaar en lang, formel Proces forud. I den Henseende dannes Legemsstraffen ikke nogen Undtagelse. Et æret Medlem henviste for øvrigt forleden til, at det dog maaske kunde være nok saa ubehageligt for den, der skulde idømmes Legemsstraf, at sidde og vente paa Forbe-

redelserne som at vente paa at komme ind i Forbedringshuset.

Det ærede 2det kongevalgte Medlem sagde, at denne Straf vilde ikke virke paa Bøllerne, fordi de vilde haabe at kunne undgaa den, medens de i Strafanstalten ikke kunde vente at undgaa den. Jeg vil dog spørge, om ikke de, der løbe bort fra en Strafanstalt — det vil jo hovedsagelig være dem, paa hvem Legemsstraf kan anvendes —, naar de løbe bort, baabe at slippe baade for at sidde i Strafanstalten og alle de Følger, der kunne flyde af deres Løben bort. Det gælder i det ene Tilfælde som i det andet, at Haabet om at slippe vil altid være til Stede. Men naar dette Haab ikke kan ventes at betage Straffen dens Betydning i Strafanstalterne, hvorfor skulde det saa kunne skade den udenfor? — Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at Bøllerne ville ikke opfatte denne Straf som et „Fugleskræmsel“, det vil i alt Fald blive et Fugleskræmsel, der virker paa Fuglene og sætter Skræk i dem. De ville sikkert tage Hensyn til Muligheden af at faa Legemsstraf, og naar de en Gang have prøvet den eller hørt af Venner og bekendte, hvordan den virker, ville de ganske sikkert gøre deres yderste for at undgaa den. Thi det er selvfølgelig Meningen, at naar en saadan Legemsstraf skal anvendes, skal den anvendes saaledes, at den paa den ene Side ikke tilføjer den paagældende Person nogen Skade, men paa den anden Side giver ham en saadan Mindelse og i en saadan Grad taler til hans Følelse, som det paa nogen Maade er muligt. Og jeg maa til det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) her gøre den Bemærkning, at det forekommer mig netop at være godt og i Overensstemmelse med hele Lovforslagets midlertidige Karakter, at selve Strafferedskabets Beskaffenhed ikke er fastsat i Lovforslaget, men at det er overladt til kgl. Anordning. Det vil jo nemlig altid være ganske umuligt paa Forhaand at sige, om dette eller hint Redskab vil være et Redskab, der paa den ene Side ikke gør Skade, men paa den anden Side virker tilstrækkeligt. — Jeg mener ogsaa i Modsætning til det ærede 4de kongevalgte Medlem, at det er netop godt, at det foreslaas, at Straffen skal effektueres paa Sædet, fordi der er langt mindre Fare for, at de paagældende da kunne lide nogen fysisk Skade, end naar den effektueres paa Ryggen. Og der er heller ikke stor Grund til at befrygte, at de, der faa Straffen paa det Sted, som Lovforslaget foreskriver, bagefter skulle gaa rundt og præle